

Publicerad 2017-03-22 02:04 av koboltblå

Fågel Fenix

Jag hade drömmar stora nog att fylla vidsträckta oceaner. Ibland var de höga som en snöklädd alptopp. Ibland oändliga som avståndet mellan stjärnorna. Den gräns som skiljer realism från dikt suddades ut lika lätt som om det varit ett ord hastigt nedskrivet i grafit på ett papper. Med tidens gång har alptoppen vittrat sönder och stjärnorna slocknat, en efter en. Och där, ur högen av grus och stoft, så har jag uppstått på nytt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren koboltblå med Poeter.se id #47632 innehar upphovsrätten